

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Αδελφ. Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰσ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου
χρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Λωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσεις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσεις Π. Σ. (συνέχεια). — Αἰμίλιον Ζολά
Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐπανήλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον παρὰ τῷ
Λαυρεντίῳ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀπογοήτευσίς
ἦν ἐπίσης ζωηρά.

Βεβαίως θὰ ἐνέργοιεν δραστηρίαις ἐρεύ-
νας καὶ θὰ εἰδοποιούν παντοῦ· ἀλλ' ἄρα
γε θὰ ἐπετύγχανον; Ὁ Μοῦλ πολὺ περὶ
τούτου ἀμφέβαλε. Διὰ τοῦτο οὐδ' ἀνέ-
μεινε τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἠρώτησε τὸν
Λαυρέντιον ἂν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς
Παρισίους· ἐπὶ τῇ καταφατικῇ δὲ αὐτοῦ
ἀπαντήσῃ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Β *

Διαρκούντος τοῦ ταξείδιου, μόνον περὶ
τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὠμίλουν. Παρηγο-
ρεῖτο ἐν τούτοις ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ὁ Δα-
κολάρ ὠμολόγησεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ δια-
πράξας τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Ἦδη ἱκανοποιοῦμαι πληρέστατα,
εἶπε.

— Βεβαίως. ἀπήντησεν ὁ Μοῦλ.

Ἐκρίνε δ' εὐλογον ὁ Μοῦλ τὸ γεγονὸς
τοῦτο νὰ δημοσιευθῇ. Καὶ ὄντως, μετὰ
τινας ἡμέρας τὰ δικαστικά φύλλα, εἴτα
δὲ καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες, ἀφηγοῦντο τὰ ἐν
Β* συμβάντα μετὰ πάσης λεπτομερείας.

Ὁ Λαυρέντιος νῆχαριτίσθη τὸν Μοῦλ
διὰ τὴν φροντίδα ταύτην, ἐθλίβετο ὅμως
ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του ἀνεμινύ-
ετο εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Διαρκούσης τῆς ἀναρρώσεως, ἔλθε
πολλὰ ἐπισκεπτήρια τῶν φίλων του, ἰδί-
α δὲ τοῦ κυρίου δὲ Μερὰν.

— Ὡρα καλὴ! ἐσκέφθη, ἰδοὺ μί-
α ἀποχρέωσις τιμῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεχε τὸν
κίνδυνον νὰ λησμονηθῇ.

Συγχρόνως ἐσκέπτετο τὴν θέσιν του
καὶ τὸ μέλλον του· ἡσθάνετο ἀναγεννω-
μένας τὰς περὶ εὐτυχίας ἐλπίδας του.
Καὶ ὅμως ἔμεινεν ἀνευ περιουσίας καὶ μό-

νον εἰς τὴν ἐργασίαν ἠδύνατο νὰ βασί-
ζηται ὅπως ζήσῃ.

Ἀμα ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἠθέλησε
νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ μέγαρον Σουσά, ἀλλ' ἀνε-
μνήσθη τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχε
κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν
καὶ ἐσκέφθη ὅτι πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ
παρουσιασθῇ μετὰ τινος τίτλου. Διὰ τοῦ-
το μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυ-
νομίας.

Ὁ Μοῦλ ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ χαρᾶς
καὶ τὸν συνεχάρη διὰ τὴν ἀνάρρωσίν του.
Τῷ διηγήθη εἴτα τὰ κατὰ τὴν ἐν ταῖς
ἐπαρχίαις ἐκδρομὴν αὐτοῦ συμβάντα.

Ἡ Σαννάς καὶ ὁ ὑπηρετὴς αὐτῆς συν-
ελήφθησαν ὡς μετασχόντες πολλῶν ἐγ-
κληματικῶν πράξεων· ὁ δὲ ὑπηρετὴς εἶ-
χεν ἤδη προβῇ εἰς τινὰς ὁμολογίας.

Ὁ Σαμουὴλ Ριχάρ συνελήφθη ἐπίσης
τὸ ἐσπέρας τῆς τριακοστῆς Ἰουνίου, καθ'
ἣν στιγμὴν, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμ-
μα τοῦ Λουβέν, κατέθετεν εἰς τὴν εἰσαγ-
γελίαν τὰ γραμμάτια τοῦ Ἐμερὺ φέροντα
τὴν ψευδῇ ὑπογραφὴν τοῦ Καρόλου Λε-
φόρ. Κατὰσχέσις ἐνεργηθεῖσα εἰς τὸν οἰ-
κὸν του ἀπεκάλυψε σπουδαιότατα τεκμή-
ρια.

Ὁ Λουβέν ἦν τεθλιμμένος ἐν τῇ φυ-
λακῇ του. Ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ ὑπόθε-
σις τοῦ μεγάρου Σουσά ἦτο παγίς, τὸν
ἔφερον εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τῆς κυ-
ρίας Ρουσινιέ καὶ τῆς Μαριέττας καὶ τῷ
ἀνεκοίνωσαν τὰς ὁμολογίας τοῦ Δακολάρ.
Οὐδόλως ἐμνησικακεῖ κατὰ τοῦ Λαυρεν-
τίου, τούναντίον δὲ ὥκτειρεν αὐτὸν καὶ
ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐξέλεπε πλέον.

— Δὲν θέλω τὸ κακὸ του, ἔλεγε, τὸν
συγχωρῶ!

— Καὶ ὁ Δακολάρ; ἠρώτησεν ὁ Λαυ-
ρέντιος δὲν τὸν συνελάβετε ἀκόμη;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μοῦλ, οὐδὲ τὰ ἔγνη
αὐτοῦ ἀνεκάλυψαν... Ἐν τούτοις, οὐδὲν
παρημέλησα, καὶ τὰ πάντα θὰ πράξω...
Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκόν μου, προσέθηκε
θλιβερός.

— Πῶς! θὰ ἔλεγέ τις ὅτι λυπεῖσθε διὰ
τοῦτο.

— Ἴσως! τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε...

— Μήπως, ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος, ὑ-
πέστητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁ-
ποίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐξασκεῖ εἰς πάν-
τα πλησιάζοντα αὐτόν; Ὁ Λουβέν μὲ
εἶχε προειδοποιήσῃ, καὶ ἐγὼ τὸ ἡσθάνην
καὶ σχεδὸν ὑπεχώρησα πρὸς στιγμὴν...

— Ἀ! ἀγαπητὴ κύριε, εἶπεν ὁ Μοῦλ
σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ Λαυρέντιος παρεξήγησε τὴν ἐννοίαν
τῆς τοιαύτης ἐκδηλώσεως.

— Εἰλικρινῶς; ἀνέκραξεν, εἶνε ἐντρο-
πή! Ἀ! ἐρυθρῶ. Ὁχι! δὲν ἦτο συμ-
πάθεια... διότι θὰ ἦτο τερατῶδες. Ἀ!
πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὡς τοῦ ἀξίζει...

— Μὴ τὸ εὐχέσθε, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη ἐκπλα-
γείς:

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει, προσέθηκεν ὁ ἀ-
στυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ἡ τιμωρία τοῦ
ἀθλίου αὐτοῦ;... Μεθ' ὅσα ὠμολόγησε
λησμονήσῃ τον, ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ ἂς
ὀμιλήσωμεν περὶ ὧν... Τί σκοπεύετε
νὰ πράξετε;

Οἱ λόγοι οὗτοι, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο
τοῦ Μοῦλ, θὰ ἐπροξένουν φρίκην ἄλλοτε
τῷ Λαυρεντίῳ· νῦν ὅμως, μεθ' ὅσα συνέ-
βησαν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἦτο
δι' αὐτὸν παλαιὸς φίλος. Ἴσως ἐν τού-
τοις ἀκουσίως του ἐξεπλάγη ἀκούσας τὴν
ἐρώτησιν ταύτην· διότι, ὅτε εἶπε τὸν
σκοπὸν του, νὰ ζητήσῃ θέσιν παρὰ τοῦ
κυρίου Σουσά καὶ νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὰ
γραμμάτια τοῦ Λεφόρ:

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μοῦλ· θὰ τὰ
λάβω ἀπὸ τὴν δικογραφίαν τοῦ Σαμουὴλ
καὶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν θὰ τὰ ἔχετε...
Ἐν τούτοις, τὰ γραμμάτια αὐτὰ εἶνε
πλαστά· καὶ ὅμως ὁ κύριος Λεφόρ ἀνα-
γνωρίζει τὰς ὑπογραφὰς ὡς ἰδικὰς του...
τί νὰ εἶπῃ; τί νὰ πράξῃ;... Εἶπατε εἰς
αὐτὸν τὸν διεφθαρμένον Ἐμερὺ, ὅτι δὲν
ἔχει ἴσως συνειδήσιν τῆς πράξεώς του· ἂς
ἡσυχάσῃ ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς καὶ ὁ σε-
βαστὸς πατήρ του. Ἴδοὺ ὁ κόσμος εἰς τὸν
ὁποῖον θὰ εἰσέλθετε, κύριε Δαλισιέ. Εἰ-
σθε ὅμως εἴκοσι πέντε ἐτῶν.

— Καί σεις εἰσθε σχεδὸν ἐξήκοντα καὶ πέντε, ἐπρόσθεσεν ὁ Λαυρέντιος μειδιδῶν.

— Αἶ ναί, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου... Λοιπὸν! χαίρετε, εἶπε σοβαρῶς... ἴσως ἰδωθῶμεν πάλιν... τίς οἶδε... «Ὅσφ γέρων καὶ ἂν εἶμαι καὶ ἀπογοητευμένος, δὲν λησμονῶ τοὺς εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Λαυρέντιος ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέγαρον Σουσα κρατῶν ἐν χερσὶ τὰ γραμμάτια τοῦ Ἐμερύ.

Βλέπων αὐτὸν ὁ Σουσα ἐφάνη δυσαρσθηθεῖς.

— Σὰς ἀπασχολῶ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Θεέ μου! ὄχι.

— Ναί, τὸ βλέπω... Ἀλλὰ δύο μόνον λέξεις θὰ σὰς εἴπω. Ἐχετε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων;

— Τριάκοντα χιλιάδας φράγκων;...

— Ναί, διὰ τὰς ἀνταλλάξετε μὲ τὰ γραμμάτια αὐτά...

Ταυτοχρόνως ὁ Λαυρέντιος ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Σουσα τὰ γραμμάτια.

— Ἀ! αὐτὰ τὰ γραμμάτια... εἶπεν ὁ τραπεζίτης μετὰ χαρᾶς... Εἶχατε τὴν καλωσύνην...

— Χάριν τοῦ Ἐμερύ καὶ ὑμῶν...

— Ἀ! σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ σπεύδων πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιόν του ὁ Σουσα, ἠνέφξεν αὐτὸ καὶ ἔλαβε τριάκοντα χαρτονομίσματα, ἅτινα ἔδωκε τῷ Λαυρεντίῳ.

— Μὴ λέγετε, εἶπεν, εἰς τὸν Ἐμερὺ ὅτι ἔχω αὐτὰ τὰ γραμμάτια· καλὸν εἶνε νὰ ἀνησυχῇ ὀλίγον.

— Ἀ! φρονεῖτε ὅτι τοῦτο τὸν ἀνησυχεῖ;

— Αἶ!... ὄχι ὅσον ἐπεθύμουν... ἀλλ' ὁπωσδήποτε...

— Ὑμεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἰσθε ἤδη ἡσυχος· αὐτὸ εἶνε τὸ οὐσιῶδες. Ἐπειδὴ δὲ ὅτε ἀνηλθον εἰσθε πολὺ ἀπασχολημένοι, σὰς ἀφίνω.

— Ἀλλ' ὄχι! ὄχι τόσον ταχέως, εἶπεν ὁ Σουσα τεταραγμένος. Ἦμην ἀληθῶς ἀπασχολημένος... καὶ ζητῶ συγγνώμην. Ἀλλ' ἔχομεν καιρὸν... καθίστατε.

Ὁ Λαυρέντιος ἠρώτησε περὶ τῆς κυρίας Σουσα καὶ τῆς Αἰμιλίας. Εἶπε δ' αὐτῷ ὁ τραπεζίτης ὅτι αὗται διετέλουν ἔτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν συγκινήσεων, ὅτι ἔμμενον ἔτι εἰς Πουτῶ καὶ ὅτι οὐδὲν ἀδέχοντο.

— Σεῖς δέ; ἠρώτησεν ὁ Σουσα... ὁ Ροκὲν μοὶ ἔδειξε προχθὲς εἰς τινα ἐφημερίδα ἓν ἄρθρον, πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐκδρομῆς σας εἰς τὰς ἐπαρχίας... Φαίνεται ὅτι ἐπράξατε ὅ,τι ἦτο εἰς ὑμᾶς δυνατὸν· δὲν ἐπετύχατε ἐν τούτοις ἐντελῶς, διότι σὰς διέφυγεν ὁ φοβερός αὐτός Δακολάρ.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ὁμολόγησεν ὅμως τὸ ἔγκλημα, καὶ τοῦτο εἶνε λίαν σπουδαῖον.

— Ὡ! δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σὰς γνωρίζουν, κύριε, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶνε περὶ τῆς, εἶπεν ὁ Σουσα. Εἶπατέ μοι εἰν

ἀληθῆ ὅσα αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶπεν, ὅτι ἐγνώρισεν ἄλλοτε τὸν πατέρα σας εἰς Ἰταλίαν;

— Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε δυνατόν.

— Κακὴ γνωριμία τοῦ πατρός σας! εἶπε γελῶν ὁ Σουσα. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς θλιβερὰς αὐτὰς ἀναμνήσεις. Ἐπληγώθητε κατὰ τὴν ἐκδρομὴν σας· βλέπω ὅμως ὅτι ἰάθητε. Ἦδη θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ὑπηρετῆτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Βεβαίως δὲν μοὶ ἀρέσκει τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ἐν τούτοις δὲν ἔχω πόρους.

Ὁ Σουσα ἔσπευσε νὰ εἴπῃ αὐτῷ ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιόν του ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ζητῶ ἐργασίαν, κύριε Σουσα.

Ὁ Σουσα τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην νέου ὑπαλλήλου.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπέμεινε καὶ ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ πατήσῃ πλέον ἐκεῖ τὸν πόδα.

Ἡ ὑποδοχή, ἥς ἔτυχε παρὰ τῷ Λεφόρ, παρ' ᾧ μετέβη πᾶραυτα, ἦν ὅλως διάφορος. Ὁ κολλυβιστὴς τῷ ἔσφιγξε φιλιῶς τὴν χεῖρα, συνεχάρη αὐτῷ καὶ ὅτε ὁ Λαυρέντιος τῷ ἐζήτησεν ἐργασίαν:

— Αἶ! βεβαίως, εἶπεν αὐτῷ, σὲ παραλαμβάνω καὶ σὲ μισθοδοτῶ ὡς τὸν πρῶτον τῶν ὑπαλλήλων μου. Δὲν θὰ εὕρης βεβαίως Πακτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἀρκεσθῇς. Ἦδη, ἐργάσθητι, μορφώθητι, θὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ παρασχῇς πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ σὺ θὰ σχηματίσης καλὴν θέσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Διηγῆθη εἰτα ὁ Λαυρέντιος τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του παρὰ τῷ Σουσα καὶ τὴν ἀρνησιν αὐτοῦ

— Θὰ παραπονεθῇς ἴσως; εἶπε γελῶν ὁ Λεφόρ. Φίλε μου, δὲν ἀξίζεις τὴν εὐτυχίαν σου, διότι ἔχεις τὴν ἀπλότητα νὰ μὴ τὴν ἐννοεῖς.

— Πῶς;... τὴν εὐτυχίαν μου.

— Βεβαίως. Διὰ τὴν ὁ Σουσα, ὁ ὁποῖος σοὶ ἀνοίγει τόσο γενναίως τὸ βαλάντιόν του, ἀρνῆται νὰ σὲ προσλάβῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀφοῦ τῷ εἶνε τόσο εὐκολον; Ἀρνεῖται, διότι ἡ παρουσία σου τὸν στενοχωρεῖ, τὸν ἀνησυχεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εὐρίσκεισαι ἑκατὸν λεύγας μακρὰν τοῦ μεγάρου του.

— Ποῦ ἔγκειται λοιπὸν ἡ εὐτυχία;...

— Μὴ κάμνεις ὅτι δὲν ἐννοεῖς. Σὲ φοβᾶται ὁ Σουσα, διότι ἐπροξένησες εἰς τὴν Αἰμιλίαν ἐντύπωσιν ζωηροτέραν ἢ ὅσην ἤθελε!... Ναί, ἀγαπητέ, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαπέντε ἡμέρας, ἔγεινεν ἐπανάστασις εἰς τὸ μέγαρον Σουσα... χάριν σοῦ. Τοῦτο ἔμαθα παρὰ τοῦ Ἐμερύ.

— Τί ἐπανάστασις;

— Ἰδοὺ τὰ τελευταῖα συμβάντα καὶ αἱ ἐνέργειαι σου ἐνεθουσίασαν τὴν δεσποινίδα Σουσα· δὲν το ἔκρυψε καὶ εἶπεν ὅτι ἡ διαγωγή σου εἶνε γενναία, ἔξοχος, θαυμασία!... Εἶσαι ὁ ἥρωας τῆς... ὁ δὲ Σουσα ἠνώνησε τὰ πάντα· τοῦτο σημαίνει:

«Μὴ μοὶ ὀμιλεῖς πλέον περὶ τοῦ κυρίου δὲ

Μεράκ!...» Ἀλλ' ὁ δὲ Μεράκ εἶνε τὸ δεινὸν τῶν γονέων τῆς· διὰ τοῦτο οὗτοι ἔλαβον δραστήρια μέτρα καὶ ἐκρίθη ἀναγκαιὰ ἡ διαμονὴ τῆς Αἰμιλίας μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς Πουτῶ, ὁπόθεν αἱ κυρίαι αὗται θ' ἀπέλθωσι μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὰ λουτρά... Ἡ ἐπ' ἀνοδὸς σου εἰς Παρισίους ἐπισπεύδει τὴν ἀναχώρησίν των.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξερχόμενος τοῦ κολλυβιστοῦ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων· ἐπλάττεν ὥραϊα ὄνειρα καὶ διανοεῖτο πῶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν Αἰμιλίαν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του εὐρεν ἐντὸς περικαλύμματος μέγα ἐπισκεπτῆριον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένος ἓν μόνον ὄνομα: *Κ. Στρόγκ*, κάτωθεν δὲ αὐτοῦ διὰ μολυβδίδος: *Προάστειον Ἀγίου Ὁσωρίου*, καὶ ὀπισθεν: ὁ *κ. Στρόγκ παρακαλεῖ τὸν κύριον Δαλισιέ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀδιακρίσιν του*· θὰ ἦτο εὐτυχὴς νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν γενναϊότητα, μεθ' ἧς ἀπέκρουσε ἀτιμὸν κατηγορίαν σκευωρηθεῖσαν τόσῳ ἀποτροπαίως.

— Τίς ἔφερε τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος τὸν θυρωρόν.

— Εἰς γέρων, κύριε, σεβάσμιος μὰ ἀγγλικὴν προφοράν. Ἐπέμεινε νὰ σὰς ἴδῃ, εἶπε δὲ ὅτι θὰ ἐπανελθῇ.

Λ'

Πράγματι, μετ' ὀλίγον ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε κρότον ἀμάξης σταματώσης πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ κύπτων ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδε θεράποντα ἐν στολῇ ἀνοίγοντα τὴν θυρίδα καὶ κύριον καλλίστου ἐξωτερικοῦ καὶ ἀμέμπτως ἐνδεδυμένον.

— Καλῶς! Ἰδοὺ ὁ πρωτότυπος ἀνθρωπός μου, ἐσκέφθη ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ κύριος Στρόγκ, ἀφοῦ ἐζήτησε μυριάκις συγγνώμην, ἐπαρουσίασεν ἑαυτὸν ὡς Ἀγγλον ἔμπορον πλουτίσαντα ἐκ τοῦ ἐμπορίου τοῦ βάμβακος. Ἡ περιουσία του, ἥς τὸ εἰσόδημα ὑπερέβαινε τὰς ἑκατὸν χιλιάδας λίβρας, προήρχετο ἰδίως ἐκ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων εἰς κατοικίῃς ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ ἔτη, ταξιδεύων δὲ εἶχεν ἐπισκεφθῇ Γαλλικὰς τινὰς ἀποικίας, τὴν Νέαν Καληδονίαν μεμεταξὺ ἄλλων. Ἀλλ' ἡ τύχη, ἥτις πάντοτε ἦν εὖνους αὐτῷ, δὲν προεφύλαξεν αὐτὸν ἀπὸ σκληρῶν δυστυχημάτων· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπώλεσε τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο αὐτοῦ τέκνα. Ἦδη ἦτο μόνος, καὶ ὅπως διασκεδάσῃ, παρητήθη τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐταξιδεύειν. Ἐσκόπει νὰ διατρέξῃ τὴν Εὐρώπην καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς Γαλλίας. Φθὰς εἰς Παρισίους πρό τινων ἡμερῶν, ἔμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ συμβάντα τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, κατελήφθη ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸν ἐν ταῖς ἀτυχαῖς γενναῖον ἐκείνον νεανίαν καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀπέλθῃ τῆς πρωτευούσης ταύτης χωρὶς νὰ συγχαρῇ αὐτῷ κ.τ.τ.

Καὶ ἀληθῶς τὰ συγχαρητήρια, ἐν ἀγγλικῇ προφορᾷ καθιστώσῃ ἐνίοτε αὐτὰ ἀκατάληπτα, ἐπιπτον βροχιδόν, ὥστε ὁ Λαυρέντιος διέκοψεν αὐτόν:

— 'Αλλ' ἐπὶ τέλους, κύριε, ἔπραξα μό-
νον τὸ καθήκον μου.

— Πῶς! τὸ καθήκον σας! ἀνέκραξεν
ὁ κύριος Στρόγκ. Βέβαια, ἦτο φυσικὸν νὰ
προσπατήσετε νὰ ἀτωπώτε ἀπὸ τὴν κα-
τηγορίαν... ἀλλὰ νὰ εὑρετε τοὺς ἀλη-
τινοὺς ἐνόχους... Ἄ! αὐτὸ εἶνε λαμ-
πρόν!

Μόνον Ἀγγλος ἠδύνατο νὰ ᾗ τὸσον
ἐνθουσιώδης. Κατέληξε δὲ θέτων ἀπασαν
τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ
Λαυρεντίου.

Ὁ Λαυρέντιος ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸν ἀρ-
νηθεὶς οἰκονομήποτε δωρεάν. Εἶπεν ὅτι εὑρε
μετρίαν θέσιν, ἀρέσκουσιν αὐτῷ παρὰ τινι
κολλυβιστῇ.

— Ἄ! τί καλὸς καὶ ἐνάρετος ἄνθρω-
πος! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Στρόγκ. Τέλω
νὰ ἶδω αὐτὸν τὸν κολλυβιστὴν, νὰ τον
εὐκαριστήσω καὶ ἐγώ, καί, ἀφοῦ δὲν ἔχω
τί νὰ κάμω εἰς Παρίσιους, νὰ κάμω μερι-
κὰς πράξεις μαζὺ του.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῷ ὁ Λαυρέντιος ἦτο
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λεφὸρ διηγούμενος
αὐτῷ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωτοτύπου Ἀγ-
γλου, ὁ κύριος Στρόγκ εἰσῆλθεν.

— Ἰδοὺ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ὁ κύ-
ριος εἶνε ὁ νέος πελάτης περὶ τοῦ ὁποῖου
σὰς ὠμίλησα. Προσπαθήσατε νὰ τῷ φα-
νῆτε χρήσιμος, διότι ὡς φαίνεται ἔχει ἀ-
πειρίαν καὶ ἐνθουσιασμόν πλείοτον ἢ
πειραν.

Ἡ σύστασις ἐφάνη ἀνωφελὴς εἰς τὸν
κολλυβιστὴν, διότι ὁ κύριος Στρόγκ, ἀ-
φοῦ ἐπανάλαβε τὰ ἐνθουσιώδη αὐτοῦ συγ-
χαρητήρια, ἐζήτησε τὰς διαφόρους ἀξίας
ἐφ' ὧν γίνονται πράξεις ἐν τῷ χρηματι-
στηρίῳ, καὶ ἔδωκεν ἐντολὰς μαρτυρούσας
οὐχὶ ὀλίγην πείραν εἰς τὰς τοιαύτας ἐπι-
χειρήσεις.

— Αὐτός, εἶπεν ὁ Λεφὸρ εἰς τὸν Λαυ-
ρέντιον, διασκεδάζει κατὰ τρόπον δυνά-
μενον νὰ αὐξήσῃ ἔτι τὴν περιουσίαν του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ κύριος Στρόγκ ἐπεσκέ-
φθη πάλιν τὸν Λαυρέντιον. Ἐμειδία δὲ
μυστηριωδῶς.

— Ἀ! εἶπεν, ἐζήτησα μερικὰς πληρο-
φορίας, καὶ ἔμαθα κάτι... τί ἔχετε
ἐδῶ! εἶπε θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς
καρδίας τοῦ Λαυρεντίου.

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ
Λαυρέντιος.

— Καλὰ! μὴ κοκκινίζετε, τὰ ἡξεύρω-
μεν αὐτά. Ἄ! εἶπε στενάχας ὁ κύριος
Στρόγκ, αὐτὸ μοῦ ἐντυμίζει τὸν καιρὸν
ποῦ ἤτελα νὰ πάρω διὰ σύζυγον τὴν κυ-
ρίαν Στρόγκ. Ἀλλὰ ὁ πεντερὸς μου δὲν
ἦτο ἀνόητος ὡς ὁ κύριος Σουσα.

— Μπᾶ! Σουσα...

— Ἀ! ἡσυχάζετε, τὰ ἡξεύρω ὅλα...
καὶ ἡ νέα σας ἀγαπᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ αὐτὴν
τὴν κόρην... Καλὰ, καλὰ... ἀφήσατέ με
νὰ κάμω ὅ,τι τέλω! θὰ ἶδω τὸν πατέρα
καὶ τὴν μητέρα. Ἀ! οἱ ἀνόητοι!

Ὁ Λαυρέντιος, παρὰ τὰς ἐρωτήσεις
ταύτας, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ περὶ
τοῦ παραδόξου ἐκείνου προστάτου. Ὁ κύ-
ριος Στρόγκ ἐξηκολούθει μειδιῶν καλοκα-
γᾶθως καὶ ἐπαναλαμβάνων:

— Καλὰ... ἀφήσατε, κύριε Δαλισιέ,
ἐμπιστευτῆτε εἰς ἐμέ... ἐλπίζετε.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ὕψους τῶν
δημοσίων χρεωγράφων ἐπεκύρωσαν τὰς
προρρήσεις τοῦ κυρίου Στρόγκ, ὅστις ἐ-
κέρδησεν ἀμέσως ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων
ἐκ τῆς διαφορᾶς.

— Παράδοξον, εἶπε μετὰ τινος μελαγ-
χολίας ἄλλοτε ἐκερδοσκοπίσα μὲ πόθον
νὰ κερδίσω, πάντοτε ἔχανα... σήμερον,
ἐνῷ ἀδιαφορῶ, κερδίζω.

Καὶ ἔδωκε νέας ἐντολὰς.

Ὡς καλὸς Ἀγγλος ἐστενοχωρεῖτο ἤδη
εἰς Παρίσιους, ἔκρινεν ὅμως εὐλογον νὰ μὴ
ἀπέλθῃ πρὶν ἢ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν
τοῦ Λαυρεντίου. Πρωτὶν τινὰ μετέβη παρὰ
τῷ Σουσα ἵνα ἐπιπλήξῃ αὐτὸν διὰ τὴν
πρὸς τὸν προστατευόμενον του διαγωγὴν
αὐτοῦ. ὁ Σουσα ἀπεδίωξεν αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε; ἠρώτησεν ὁ
Λαυρέντιος ζωηρῶς δυσαρεστηθεὶς διὰ τὸ
διάδημα τοῦτο.

— Καλὰ! ἀφήσατε... εἶπε μειδιῶν
ὁ κύριος Στρόγκ, θὰ ἰδῆτε καὶ ἄλλα! Τὰ
ἀφαιρέσω ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ὅλα καλὰ
πηγαίνουν.

Ἡ εὐχαριστήσις του αὕτη προήρχετο
ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἐλάβανεν ἐκ
Πουτώ, ἔνθα ἡ κυρία Σουσα μετὰ τῆς Αἰ-
μιλίας εἶχον οἶονεὶ φυλακισθῇ. Εἰς μόνος
ἐπισκέπτης, ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, ἐγένετο
δεκτὸς κατὰ τὰς τελευταίας ἐκείνας ἡ-
μέρας ἄλλ' ἢ ψυχρὰ ὑποδοχὴ τῆς Αἰμι-
λίας οὐδόλως ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ἵνα ἐπα-
νέλθῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

»Οἱ δύο ἄλλοι μετέβησαν πρὸς τὸ μέ-
ρος, ὅπου ὑπῆρχε τὸ πτώμα.

»Ἀφοῦ τὸ ἐζήτησαν προσεκτικῶς, ὁ
εἰς αὐτῶν ἀνέκραξε:

«— Μὰ τὴν πίστι μου! ὠραῖο κόλπο!
Ποῦ εἶνε ἡ πληγὴ;

«— Δὲν βλέπω τίποτε, ἀρχηγέ.

«— Φαίνεται πῶς θὰ τὸν ἐδηλητηρία-
σιν. Διόλου αἵμα' θαρρεῖς πῶς κοιμᾶται.

«— Πραγματικῶς.

«— Ἐλα, Γουσταῦ, πιᾶσε τον ἀπὸ
τὰ πόδια καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐμ-
πρός! Πᾶμε στῆς κυρὰ-Μορέλ.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνήγειρον τὸ πτώμα
ὅπως τὸ μετακομίσωσιν ἐντὸς οἰκίσκου
μεμονωμένου, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο μεταξὺ
τοῦ Παντέν καὶ τῶν Λειβαδιῶν τοῦ Ἀ-
γίου Γερθασίου.

»Μία ὥρα ἐσήμκινεν εἰς τὸ ὠρολόγιον
τῆς ἐκκλησίας τοῦ Παντέν.

«— Περπάτει γρήγορα, Γουσταῦ. Ἐξέ-
ρεις ἐὰν ὑπάρχουν κάρρα πουθενά;

«— Ναι, ἀρχηγέ, εἰς τὸ ὄρυχτον Μαζέ.

»Μετὰ πορείαν δέκα λεπτῶν ἔφθασαν
εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ἡ θύρα
ἠνοίγη, συρίζαντος τοῦ καλουμένου ἀρχη-

γοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἢ ὁ ἐνώπιόν
σας εὕρισκόμενος ἐντιμότερος κύριος Νικέζ.

»Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν
μετὰ τοῦ φορτίου των.

«— Ἐκάματε λοιπὸν δουλειά; εἶπε
μία γυνὴ κλείουσα τὴν θύραν.

«— Ὅχι, κυρὰ-Μορέλ, ἀλλ' εἶνε τὸ ἱ-
διο ὅσιν νὰ ἐκάμαμε. Ἐλα, ἄς τὸν γδύ-
σωμε αὐτόν. Βάλε τον ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι.

»Ἦτο ἀπαίσιον θέαμα νὰ βλέπῃ τις ἐ-
νασχολούμενος τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώ-
πους, ὅπως ἐκδύσωσι τὸ πτώμα. Μὰ τὴν
ἀλήθειαν, ἐφαίνοντο λίαν συνειθισμένοι εἰς
τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξετέ-
λεσαν μετ' ἀξιοσημειώτου δεξιότητος. Ὁ
Νικέζ παρέδιδε τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ
πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξεπλήττετο
ἐπὶ τῇ λεπτότητι καὶ ἀξίᾳ αὐτῶν.

»Μετ' οὐ πολὺ ὁ κόμης εὐρέθη ἐν ἀδα-
μαίᾳ καταστάσει.

«— Φέρε μου τώρα, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, τὰ
παληόρρουχα ποῦ ἔφερα προχθὲς κάμε γρή-
γορα.

»Καὶ προσέθετο γελῶν σαρκαστικῶς:

«— Φοβοῦμαι νὰ μὴ κρυώσῃ!

»Τὰ παλαιὰ αὐτὰ ἐνδύματα ἦσαν κα-
τερρακωμένα, διάτρητα, ἐλεεινά. Μὲ αὐτὰ
ἐνδυσαν τὸν κόμητα, ὅστις ἔγεινεν ἀγνώ-
ριστος ἐκ τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς.

«— Ἐτελείωσε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Γου-
σταῦς, θέσας εἰς τοὺς πόδας τοῦ πτώ-
ματος ζεύγος κατεσχημένων ὑποδημάτων.

«— Καλὰ, πᾶμε τώρα ὅτ' ὄρυχετο.

»Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέλαβον τὸ πένθιμον
φορτίον των καὶ ἐξῆλθον, διευθυνόμενοι
πρὸς ὄρυχτον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξώρυττον
ἄμμον.

»Μετὰ πορείαν ἑκοσι λεπτῶν ἔφθασαν
εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πρώτου ὄρυχτου καὶ
εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ πτώματος.

«— Βλέπεις κάρρα; ἠρώτησεν ὁ Νικέζ
τὸν σύντροφόν του.

«— Νὰ ἔνα' στὸ βάθος.

«— Πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε. Πρέπει νὰ βάλω-
με τὸν νεκρὸ μὲ τρόπο, γιὰ νὰ πιστευ-
σουν ὅτι ἐκοιμήθη μέσα μεθυσμένος. Πρωτὶ
πρωτὶ οἱ ἀμαξαδες θὰ ζεψουν καὶ θὰ φορ-
τώσουν γινωρίζεις ὅτι ποτὲ δὲν παρατη-
ροῦν ἐντὸς τοῦ κάρρου. Ὅταν ἀδειάσουν
τὴν ἄμμο' στὸ Παρίσι, θὰ τὸν δοῦν τὸν
νεκρὸ.

»Ὁμιλοῦντες τοιοῦτοτρόπως ἔφθασαν
πλησίον τοῦ κενοῦ ἀμαξίου. εἰς τὸ βάθος
τοῦ ὁποῖου ἀπέθεσαν μετὰ προφυλάξεως
τὸ πτώμα τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ.

»Ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἐπέστρε-
ψαν εἰς τῆς κυρὰ-Μορέλ.

«— Ἐτελείωσε; εἶπεν αὕτη βλέπουσα
τοὺς δύο ἄνδρας εἰσερχομένους.

«— Ναι.

«— Ὡ! διαβόλε!

«— Τί τρέχει;

«— Ἐκαμα ἓνα λάθος.

«— Τί;

«— Ἀφῆσα τῆς κάλτσας τοῦ πεθα-
μένου.

«— Δὲν ἀξίζει νὰ πᾶμε νὰ τὰς πάρω-
με. Ἄς κοιμηθοῦμε τώρα.